

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiariam reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

Art. X. De Principiis ad Sacramentum Matrimonii spectantibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](#)

Ratio.

Quia non sunt facienda mala; ut eveniant bona; ergo,
non veritatem bonæ vitæ (hæc enim in regula intelligitur,
et non veritas Justitiae aut Disciplinæ) relinquere sit pecca-
tum rectè dicitur prius permittendum scandalum, quam di-
latum veritatem relinquendam esse.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Confessarium potius permettere de-
betur aliquis Innocens damnetur, quam ut ex confessione
dicatur aliquid peccatum, quod conducat ad innocentiam rei
monstrandam, uti communiter docent Theologi.

Deducitur 2. Confessarium obligari ad sigillum con-
fessionis etiam cum periculo propriæ vitæ servandum; eò
quod, cum periclitatur utilitas publica, negligenda sint com-
moda propria, uti in Authent. ref. quæ Cod. communia, quæ
legatis & ex le. unic. fin. C. de caducis tollendis dicitur.

Deducitur 3. Confessarium non posse uti notitiâ confes-
sionis ad aliquid quantumcunque grave malum averten-
dum, si periculum sit, ne peccatum in ea explicatura indirecte
reveletur, uti communiter docent Authores.

ARTICULUS X.

**De Principiis ad Sacramentum Matrimonii
spectantibus.**

PRINCIPIUM I.

Nuptias non concubitus, sed consensus
facit.

Sensus.

Hoc est, etiamsi duæ Personæ, Mas scilicet & Femina
inter se copulentur, non tamen propterea censebuntur valido
Matrimonio conjunctæ, nisi præter ipsam copulam insuper
legitimus in Matrimonium contrahendum consensus acce-
pta.

Authoritas.

Desumptum est ex le. 30. ff. de reg. Juris, illudque refert,
explicat Decius in tr. de reg. Juris.

R.A.

Ratio.

Quia cùm Matrimonium sit mutua traditio corporis in ordine ad usum conjugalem, tam parùm sine consensu sistere id poterit, quàm parùm alii contractus absque inter consensu sunt validi.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Etiam si quis sub promissione Matrimonii copulam extorqueat, non dunt tamen consistere Matrimonium, nisi etiam ipsa Mulier violata promittat futuræ nuptias, uti communis docet Theologorum.

Deducitur 2. Puellam impuberem alteri desponsari non posse post pubertatem cohabitare Sponso, nisi novus consensum eliciat, uti iterum docet communis.

Deducitur 3. Matrimonium cum errore circa Substantiam versante contractum esse nullum, etiam si copula præcesserit, uti cum S. Thoma docent Suar. Sanch. Layn. alii communiter.

PRINCIPIVM II.

Omnis res, per quascunque causas nascitur, per easdem dissolvitur.

Sensus.

Hoc est omnis actus, qui non tantum in prima proactione, sed etiam in conservatione ab ipsius agentis arbitrio penderit, dissolvitur per dissensum à voluntate, sicut ab eadem per consensum moraliter productus est; quem sensum videtur indicare Glossa in reg. 1.1.5. decret. Item reg. 153. ff. de Reg. Juris; nec videtur posse esse alius, nisi in pluribus causa admittere velimus falsam esse regulam, uti considerantur tebit.

Authoritas.

Desumptum est ex 1.5. decret. c. ult. reg. 1. & le. 50. ff. 3° ubi dicitur: nihil tam naturale est, quàm eo genere quidq; dissolvere, quo colligatum est; ideo verborum obligatio tollitur verbis, nudi cōsensus obligatio cōtrario dissensiū dissolvitur.

Ratio.

Quia hoc ipso, quod supponatur talis actus à voluntate

hui productione & conservatione dependere; tamdiu censetur moraliter existere, & conservari, donec à voluntate per contrarium actum revocetur.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Sicut sponsalia non possunt contrahere utriusque sponsi consensu; ita nec dissolvi sine utriusque consensu posse, uti communiter docent Authores.

Deducitur 2. Sicut conjuges mutuo consensu se ad cohabitandum obligarunt, ita mutuo consensu etiam Matrimonium quoad thorum (non quoad vinculum, quia hujus conservatio ab eorum voluntate non pendet) dissolvere possunt. Laym. & alii cum communī docent.

Deducitur 3. Posse etiam cohabitantes conjuges per mutuum consensum obligationem debiti reddendi remittere, & votum castitatis edere, uti iterum convenientur Doctores.

PRINCIPIVM III.

Duo Vincula fortius ligant, quam unum.

Sensus.

Hoc est, quando duo actus aut circumstantiae obligationem inducentes in aliquo subjecto concurrunt tum præalent vinculo simplicem duntaxat obligationem inducenti, si quidem utrumque vinculum etiam in his circumstantiis parere obligationem possit.

Authoritas.

Desumptum est ex authent. de confang. & uterinis in princip. item ex §. sed hodie Instit. de adopt. juncta glossa in v. Jura. illudque approbant communiter Doctores, teste Schneidevvein in l. I. tit. 1 r. ff. sed hodie n. 2.

Ratio.

Quia ipsa æquitas naturalis exigere videtur, ut, ubi duæ obligationes concurrunt, prævaleant simplici duntaxat obligationi.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Sponsalia Impuberum juramento, probabiliter confirmari, ita ut resilire non possint, cum ad annos

nos pubertatis pervenerint, uti Dicastill. d. I. n. 494. can
Sanch. & Hurtad. docent.

Deducitur 2. Si posterioribus Sponsalibus copula acc
dat, ab his probabiliter priora Sponfalia dissolvi, uti Ferd. de
castro p. 5. d. I. pu. 22. n. 5. cum Pontio, Rebello & alii
docet.

Deducitur 3. Si Matrimonium primis duobus mensibus
consummatum sit, non licere amplius Religionem ingredi
alterutri conjugi sine alterius consensu, sicut ante consum
mationem, quando ratum duntaxat erat Matrimonium, lie
bat.

PRINCIPIVM IV.

Errantis nullus est consensus.

Sensus.

Hoc est, Si quis circa ipsam causam motivam errerit,
teteque adesse bonitatem, ob quam in aliquem actum con
fessit, cum tamen illa non adsit, tum hoc ipso censendus est
absolutè in talem actum non consenisse.

Authoritas.

Desumptum est ex le. 116. de reg. Juris §. 2. ubi dici
tur: Non videntur, qui errant consentire. Item ex le. si per
errorem 15. ff. de judic. & le. non idcirco 9. Cod. de Juris &
& i. ignorantia, illudque refert, & defendit Barbosa axiom. §.
cum plurimis aliis.

Ratio.

Quia cessante causa cessat effectus, ergo cum error que
ad substantiam, causam seu motivum principale cessare fac
iat, mirum videri non debet, si ipse quoque consensu velut
effectus illius irritus dicatur; unde merito in cit. leg. 6. per
errorem dicitur, nihil consensui tam contrarium esse, quam
errorem.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Matrimonium & Sponsalia nulla ef
fe, si cum errore circa substantiam versante contractum sit,
uti S. Thomas Sanch. Suar. Laym. & alii communiter docent
apud Ferd. de castro p. 5. tr. 28.

Dedu-

Deducitur 2. Si magna Sponsi debita aut morbi graves occulti & continui, aut grave famæ periculum detergatur, posse sponsum alterum resiliere à Sponsalibus, ut Bonac. &c. illi apud & cum Busenb.l.6.tr.6.c.1.du.3.docent.

Deducitur 3. Etiam si defectus aliquis gravis superveniat contractis Sponsalibus, fore sufficientem iisdem dissolven-
tibus talis sit defectus, ut Sponsus, si eventurum talem defec-
tuam scivisset, Sponsalia non contraxisset, uti Tann. Sanch.
Laym. Coninck & alii communiter docent apud & cum P.
Gobat tr. 10. n. 193. quia etiam in tali casu error quoad sub-
stantiam in futurum intervenit.

PRINCIPIUM V.

Actus, qui non valet, ut geritur, saltem valet,
ut valere potest.

Sensus.

Hoc est, si actus aliquis divisibilis quoad omnes suas
partes valorem suum sortiri non potest, saltem validus erit
accordum eam partem, secundum quam habet omnes condi-
tiones ad valorem requisitas.

Authoritas.

Desumptum est ex cap.un.de desponsi.impub.in 6. illud
que approbant communiter Doctores, teste P.Gobat in thes.
indulg p.1.n.64.

Ratio.

Quia neino præsumitur facere velle actum frustratoris
am, ut Barbosa axiom. 11. cum Sardo colligit ex le.unic.Cod.
de thesauris, ergo si totus actus validus esse non potest, præ-
sumitur malle quisque saltem aliquem fructum ex suo actu,
quam nullum habere.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Matrimonium inter puberem & im-
puberem contractum, vel inter duos impuberis initum, non
quidem valere ut Matrimonium, habere tamen vim Sponsa-
liorum, uti colligitur ex cap. unic.de desponsi.impub.in 6. &c
docent multi apud & cum Sanch.l.1.d.21.n.1.

Dedu-

Deducitur 2. Si Pontifex aut Episcopus in Indulgentiarum concessione transgrediatur terminos à jure concessione ejusmodi concessionem invalidam quidem esse (uti colligitur ex capitulo indulgentiae de pœn. & remiss. in 6.) sed solumento quoad excessum, uti P. Gobat l.c. ex communī docet.

Deducitur 3. Quando quis bona fide vendit alteri deus equos, unum propriū & alterum alienum, valere contum saltem quoad propriū equum, nisi indivisibiliter venditi. Ita iterum communis.

ARTICULUS ULTIMUS.

Quinam potissimum Authores legi possint iis, qui in Theologiaz moralis Studio magis se perficere desiderant.

Etsi ex his, quæ haec tenus de generalibus principiis Theologiaz moralis sunt dicta, Theologus moralis modicū reportaturus subsidium credatur, quia tamen jumentum commune proverbium dulcius (imò & utilius, abundantiusque) ex ipso fonte petuntur aquæ, ideo ut suo tempore ad ipsas etiam Fontes, id est. Authores fusiū de hac materia discurrentes recurrere sciat, placet breviter coronidis loco breuem Catalogum annè etere eorum Authorum, qui nostris partibus notiores existunt, & Theologiam moralen vel totam, vel quoad aliquas saltem partes peritius aut ipsam praxin accommodatiū tractasse videntur. Quodamen autem, quām præstem, duo præmonitum velim Lectorem.

1. Non me comparationem ullam (quippe quam odiosam defere non ignoro) inter Authores instituturum, & quis con alteri sive ob ingenii ac prudentiæ acumen, sive ob tractationem dexteritatem ac claritatem præferendus sit, decisum, sed præcisè unam aut alteram rationem, ob quam utiliter legi possit, indicaturum.

2. Me, dum hos potius, quam alios nominavero, non propterea insinuare velle, quod non

ali quoque plures in aliis Regionibus aut Provinciis reperiantur, qui à quæ utiliter scripserint, aut legi queant, sed

quod hi in nostris partibus ferè notiores sint, & de consuetudinibus & praxibus Germaniæ nostræ majorem notitiam habuerint.